

Поезија за децу – Љубица Несторов

СВЕЧАНИ ДАНИ ДЕТИЊСТВА

1.

Посматрам два неба:
оно над реком
и оно у реци.

Оба су колевке сунца,
само – једно мирује,
а друго се на таласима љуља.

Оба су гнезда облака.
Само једно непокретно виси,
а друго се на ветру њише.

Оба ме маме.
Не знам које више.

Успентрао бих се на оно горе.
Не бих реметио удобност гнезда,
само бих дотакао руком
мир и тишину звезда.

Пљуснуо бих се у оно доле
и пустио да ме прољуља
ведрине вијугав ток.

Због ова два чудна неба
цео дан ми се чини
кô моја мама тих, тих
и плавоок.

2.

Овај дан носи пушку о рамену.
Овај дан
гази бос по камену.
Овај дан
гледа гладним очима.

Овај дан
од смрти живот отима.

Срећан сам, видим:
бистри се река,
оздравља.

А издалека
храбри ме војник
– отац ил' деда?
витешком руком поздравља...

3.

Нисам ни знао да дани могу
на наше баке да личе
и да у сумрак препун тајни
шапатам причају приче

да имају сребрне власи
и поглед љубави пун
и да нас љуља њихово крило
кô лак и простран чун.

4.

Девојчице,
уловио сам птицу твоје радости
што смо се срели баш тог дана
кад си обукла нову хаљину
и кад ти је коса љупко очешљана.

Девојчице,
Ухватио сам лептира твоје среће
што смо се срели баш тог дана
када си у рукама носила цвеће,
велики букет јоргована.

Ал' ни ти не оде, девојчице,
без свог улова, свога плена
— збуњеног осмеха мојих зена,
што смо се срели баш тог дана
кад ми је биће први пут било
велики талас океана...

5.

Кад нас је учитељ питао у школи
да ли знамо које је сада годишње доба,
ми смо сви у глас рекли: „Јесен“.

– Добро, рекао је, – а по чему се то види?
– Дан је краћи,
лишће жути,
трава вене,
ласте се селе на југ...
– одговорио је мој друг,
што седи до мене.
Учитељ је казао: „Тачно!“
и дао нам је задатак
да опишемо један јесењи дан.

Ја сам се дуго мучио,
дуго мислио и знојио,
па ипак,
мој задатак
испаде некако кратак
и, можда, необичан;
па се питам
шта ли ће рећи учитељ
када му ово прочитам:

Јесењи дан

Јесењи дан је мачету моме сличан.
Он је риђ,
он дрема на сунцу,
протеже се лењо
и жмирка жутим очима.
Он врло меке шапе има
па тихо, нечујно гази
по цвећу, по дрвећу,
по крововима
и по стази...

О ПЕСНИКИЊИ

Љубица Несторов (рођ. Јовановић) родила се у Бежанији 8. фебруара 1930. године. Основну школу и гимназију завршила је у Земуну, а Филолошки факултет (групу за руски језик и књижевност) у Београду. На истом факултету је магистрирала и докторирала.

Предавала је руски језик у гимназији у Бачком Петровцу, у основној школи у Земуну и на Машинском факултету у Београду.

Поред наставничког рада бавила се и писањем удбеника руског језика за све нивое наставе (за основну и средњу школу и нефилолошке факултете), писањем стручних радова из области методике наставе руског језика, русистике и примењене лингвистике и преводом стручне техничке и медицинске литературе.

Последњих година преводи руску поезију. Објавила је две антологије песама руских песникиња — *Сенка туге и светлост наде* и *Сто година љубави*, као и књигу прозе *Путовање с дедом у Кулин*.

Живи у Београду.

